

Adresse Fossveien 24
0551 Oslo
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853
St. Olavs plass
N-0130

Faktura Postboks 386
Alnabru
0614 Oslo

Org.no. 977027233
Giro 8276 0100265

Triva Mohebbi Shahin
vaguely threatening

BFA
Avdeling Kunstakademiet 2019

KHIODA
Kunsthøgskolen i Oslo,
Digitalt Arkiv

<https://khioda.khio.no>
khioda@khio.no

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

vaguely threatening.

Jeg pendler mellom Stokke og Oslo, og hver dag sitter det andre mennesker rundt meg på toget. Jeg er klemt opp i mellom fedre som arbeider på Asker og Skøyen. Hver dag prøver jeg å fokusere, skrive, lese og hver dag sitter noen lent over meg, klemt inn i meg. De smugtitte, prøver se titler på bøker jeg leser og tekster jeg skriver. Gnir seg opp mot meg og puster meg i nakken. Det er som om de vil ha innsyn i livet mitt, det går bare en vei. Om jeg vil at det skal gi seg, må jeg gjøre det ukomfortabelt for begge parter.

Mye av fokus i kunstnerskapet mitt har vært rettet mot det som kan oppfattes som intenst og ubehagelig, tabuer som er forbeholdt de såkalt «spesielt interesserte», gråsonen mellom pornografi og vold, og det å føle at en står utenfor.

Inspirasjon hentes fra kunstnere som Jon Rafman som utforsker den emosjonelle virkningen teknologi har på mennesket i post-informasjonsalderen. Videoen “KOOL-AID MAN IN SECOND LIFE” fra 2010 tar for seg aspektet rundt hvordan mennesket kan utnytte teknologi for å tilfredsstille egne behov i virtuelle verdener, her spesifikt Second-Life. Hvordan man online kan oppnå det som ikke er mulig offline, å være sitt sanne jeg, eller for noen: å være en bedre versjon av seg selv. Mennesket utforsker seg selv i en tid der alt glemmes når nye spill og oppdateringer rulles ut, og konsekvensene er alt fra moralsk løsrivelse, seksuell frigjøring til likegyldighet i et overstimulert samfunn.

I motsetning til Rafman sin mer metodiske utforskning av internett-sfæren utforsker jeg i mine arbeider enkeltpersoner og måten de forholder seg til kroppen og naturen gjennom internett og video. Ofte amatørvideoer som finner frem til steder det ikke hører

hjemme - f.eks på youtube. Hvorfor? Det er enkelt og det er offentlig. I teorien skal ikke slikt innhold kunne eksistere på en plattform som Youtube, det bryter med reglene. Men innholdet havner der likevel og det er disse videoene jeg ser etter.

Det siste året har gått til et dypdykk i subkulturer som omhandler fetisjer. Fetisj-videoene som blir brukt er ikke hva du forventer når du hører ordet "fetisj" det er ikke pisk og lær, det er ild, vann og vind. En kobling til det som ikke er menneskeskapt, og det som har eksistert mye lengre enn oss gjør at det føles mystisk og tjoret fast i noe jeg ikke vet hva er.

Handlingsforløpet er diffust, det er sjeldent direkte referanser til sex eller kjønn og noen ganger nærmere det ritualistiske og okkulte. Det gjør og at det digitale landskapet sammen med materialet føles ikke-statisk, levende og arkaisk.

Ofte er det videoer med lite eller ingen forklaring. Om det skal fungere som en videreføring kreves det at det ikke finnes et eksplisitt narrativ fra før av. Det bygges på bevegelser og lydene fra omgivelsene - men aldri en direkte samtale mellom subjektet og beskueren. Vi lyver allerede nok med ord. Kroppen og omgivelser (naturen) lyver ikke, og det blir sannheten jeg forankrer meg i.

De performative handlingene blir den eneste kommunikasjonen som oppstår mellom betrakteren og den som blir betraktet.

Med sterke emosjonelle reaksjoner til materialet og naturen iscenesetter jeg mine egne videoer og hermer etter subjektet i de originale klippene. Jeg oppsøker steder som er viktige for meg, på samme måte som disse menneskene har oppsøkt seg vekk til et sted de er komfortable. En avsides plass, et lite tjern, havet, det spiller ingen rolle hvor, om de drar dit gjør jeg det og.

Her gjør jeg (eller en annen) det samme som dem, jeg gjenforteller en historie et annet sted, gjennom en annen kropp. Jeg prøver bryte koblingen mellom «sex» og bevegelse. Videoene virker i utgangspunktet veldig alminnelige og repetitive: å leke med utålmodigheten til den som er voyeurist (deg) når du ser på (meg) er viktig.

I videoverket mitt “Fever can’t reach me” fra 2018, får du oppleve akkurat dette: det er en sammenhengende tagning på 7 minutter hvor man ser på en mann som danser ved strandkanten. Og det er alt vi ser, bølgene som slår og lyden av havet er det eneste som holder han med selskap. Det er ingenting som blir sagt, og man forstår ikke at det er en fetisj det handler om, det er en koreografi som holder deg trollbundet fra start til slutt.

Å utnytte samme metode av filming og utsnitt som de originale videoene i håp om å holde deg interessert uten å gi vekk for mye av meg selv. Å gi vedkommende en følelse av at de forstår hva de ser på, selv om de ikke forstår noe som helst annet enn det de føler. Tvetydighet er noe jeg vektlegger, jeg vil at det skal oppstå flere spørsmål enn svar når tilskuer ser på mine videoer.

Jeg arbeider med både installasjon og video, men jeg jobber ikke med installasjon og deretter video, jeg starter alltid med video - så transformeres og videreføres det inn i installasjon fra et flatt digitalt format til en organisk form. Persiske tepper fra hjemmet blir bekledningen, det er huden. Jeg vil blåse liv i skulptur med «sjelen» av video. Det er gjemt vekk i skulpturen, gjennom kikkehull i installasjonen kan du velge å se inn i en annen virkelighet. Lyd og bilder fra en annen tid. Aktivering av video gjennom installasjon blir da min metode for å knytte to ytterpunkter sammen. Jeg studerer grådigheten på begge sider. Spørsmål jeg ønsker å undersøke er om en vil ta mer enn den kan forlange av den andre. Eller kan de sameksistere?

Jeg drives mot den ekstreme fetisjismen og den brutale ærligheten, en personlig catch-22, fordi jeg har min bakgrunn fra et religiøst hjem der disse tanker og følelser ikke har muligheten til å eksistere eller utøves.

Teppene med deres direkte kobling til hjemmet en ikke lenger føler seg velkommen i, men samtidig ikke kan unngå å returnere til. Å forme sin identitet gjennom det som går fort og ikke sakte (internett) og så å møte veggen i voksen alder, hvor en blir tatt igjen av sin kultur (etnisitet). Dette erfarer jeg som en problematikk jeg prøver arbeide med gjennom kunsten.

Min kurdiske kultur er ikke rotfestet i det vestlige, men min identitet er preget av begge sider. Dette resulterer i en kulturkollisjon hvor den eneste måten å meditere rundt spørsmål på er å oppsøke naturen. Der er du nøytral. For naturen har eksistert lenger enn religion og lyster.

Når jeg tenker på dette tenker jeg ofte på verk av Ingrid Torvund, verk som omhandler religion, natur og fabler som ikke dør ut. Videoer som tar sted i indre Telemark, langt inne i skogen skaper hun en egen verden basert på karakterer og tegninger som har fulgt henne i flere år, disse er igjen basert på omverdenen og det som preget henne gjennom oppveksten. Den første videoen jeg så "When I go out I bleed magic" er den andre videoen i en serie på tre.

En fortelling gjennom tre karakterer, alt utspiller seg i paralleller, du ser aldri de tre skikkelsene sammen. De tyve minuttene videoen foregår på er preget av mystisisme og ingen direkte dialog, alt er akkompagnert av musikk og det visuelle er forvirrende, men du er likevel komfortabel den tiden du sitter der og ser en liten historie utfolde seg. Det

føles som at alt jeg ser har eksistert i en evighet, og at jeg bare opplever et splittsekund av deres eksistens foran mine øyne.

I et forsøk på å reflektere rundt spørsmål om identitet har jeg funnet meg selv fanget i andres. Jeg oppfatter dette som en voyeuristisk tilnærming av menneskehetens tilstand. Jeg tillater meg selv å tyvlytte, oppleve og føle gjennom andre, samtidig som jeg prøver tilpasse meg i et vestlig samfunn som forventer en individualistisk tilnærming.

Hva jeg ønsker at mitt kunstnerskap skal handle om er mange ting, men det virker ikke som at jeg har kunnet velge hvor jeg startet, og det føles uærlig å arbeide rundt det og vekk fra det. Tidligere nevner jeg at jeg står i mellom to ytterpunkter - og med tid vil jeg at disse ytterpunktene skal kunne abstraheres. Å kunne arbeide mer og mer med naturen, og mindre med identitetspolitikk, det er ingen som ber meg forsvare deres ståsted. Jeg prøver forstå og samtidig forsvare mitt eget. Av egen erfaring håper jeg andre kan oppfatte seg selv, og kanskje danne et eget bilde av hvordan ting kan være, forbi det som er sagt og i det som er usagt.

- Triva.

